

[Hauch.]

Med disse Bemærkninger skal jeg tilsige mit Partis velvillige Medvirken til dette Lovforslags videre Behandling.

Carsten Raft: Efter mange og lange Udsættelser og efter at Loven paa Grund af Forholdene i flere Aar delvis har været sat ud af Kraft, er vi naaet dertil, hvor vi skulde være naaet i 1941—42, nemlig til en Revision af Loven.

Det er helt godt, at det har været saa forholdsvis længe; nu sker Revisionen i en mildere og fordragelig Atmosfære. Et stort og alsidigt Udvalg har gjort de nødvendige Forberedelser til Loven, og med den traditionelle kommunistiske Undtagelse har Partierne i Udvalget været enige om Lovudkastet, og i Indledningen til den ganske enstemmige Udvalgsbetænkning lyder det, smukt og anerkendende — jeg beder om Tilsladelse til at citere her og senere —:

„Der er inden for Udvalget Enighed om, at Funktionærloven i det store og hele tilfredsstillende har løst sin Opgave: at skabe en ufravigelig Minimumsbeskyttelse for Funktionærerne, hvorpaa der kan bygges videre gennem individuelle Aftaler og Organisationsoverenskomster.“

Den højtærede Arbejdsminister har desuden i sin Fremsættelsestale givet den stærkeste og klareste Argumentation for Nødvendigheden af en Funktionærlov, som jeg nogen Sinde har set, og kom ogsaa til det Resultat, at det var disse Argumenter, der førte til, at man i sin Tid fik en enstemmig Vedtagelse. Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen er jo blankt gaaet ind for, at det var rigtigt, at vi fik Loven, og at den har virket godt.

Se, for os, der var med for 10—11 Aar siden, da vi startede det hele, klinger dette festligt. Vi har Lov til at sige, at Tonen var noget anderledes dengang. Der var Modvind i Erhvervskredse, og der var Storm i Fagforeningskredse. Jeg kunde selvfølgelig minde om — men hvorfor skal man gøre det? — de meget syrlige Taler, som det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen dengang holdt her i Tinget. Jeg synes, at hvis man skal gøre op historisk, hvordan Standpunktet var, finder man det bedst udtrykt i den Resolution, som under det ærede Medlems Formandsskab og i Overværelse af de fleste Ministre og den ganske socialdemokratiske Presse blev vedtaget paa Handels- og Kontormedhjælperforbundets Kongres, et halvt Aar før Det konservative Folkeparti kom med det første Forslag til en Funktionærlov. Det hedder om den sociale Lovgivning:

„at der ikke næres Ønske om en Særlovgivning paa dette Omraade for Handels- og Kontormedhjælperne, da en saadan Lovgivning vil kunne medføre en Forringelse af Sociallovgivningen i sin Helhed, til Skade for Faget, og at Kravene om Opsigelsesfrist, Løn under Sygdom og andre lignende Spørgsmaal“

— jeg indskyder: det, vi nu har lovgivet om og er glade for —

„vedrørende Forholdet mellem Principal og Medhjælper bør finde deres naturlige Løsning igennem kollektive Overenskomster, saaledes at de Arbejdsforhold, hvorunder Medhjælperne skal leve, ikke fastsættes af Trediemand,“

— det, vi altsaa gjorde og nu er glade for —

„men at Medhjælperne selv faar Indflydelse derpaa“.

Jeg citerer ikke alt dette for at rippe op i gammel Strid. I Virkeligheden er det for mig et ualmindelig klart og godt Eksempel paa, hvor fordomsfri og realitetsbetonet dansk Politik kan være. Hvert eneste af de daværende store Partier, som var med dengang, har gjort deres Indsats ved denne Lovs Udformning. Det betød meget, at Venstre med det samme sluttede op og gav sin Hjælp, det var rent politisk afgørende, at det radikale Regeringsparti tog den Beslutning, at der skulde et Resultat ud af det, og det hele havde selvfølgelig ikke faaet sin rigtige Karakter — det skal erkendes —, hvis ikke Socialdemokratiet omsider havde taget Sagen i stiv Arm og givet den sin Autoritet og sin Sagkundskab.

Men naar jeg nu har takket af baade til højre og venstre, tror jeg ogsaa, vi maa have Lov til ganske beskedent at sige, at uden det konservative Initiativ var der ikke sket noget som helst paa dette Omraade. Det er saa givet som noget, at som Forholdene dengang var i dansk Politik, og særlig som de blev ganske faa Aar efter, vilde der ikke have været nogen Funktionærlov i Dag, hvis ikke Det konservative Folkeparti den 7. Maj 1937 havde fremsat sit Forslag til Lov om individuelle Arbejdsaftaler. Det glæder os at konstatere det, det er rart nu at se; at et Oppositionspartis Initiativ kan føre til en varig og af alle anerkendt Lovgivning, og det er ogsaa rart, fordi vi *fik* den Funktionærlov, vi nu alle sammen er saa glade for.

Nu har vi den altsaa, en Funktionærlov, der, saa vidt jeg kan se af den internationale Oversigt i Kommissionsbetænkningen, er enestaaende i sin Karakter. Den har Betydning ved sine Lovbestemmelser, den er vigtig, fordi den understreger og stadig holder levende hele Problemet om